

HOREB

Butlletí URC

DESTAQUEM

Entrevista amb Elena Azofra
nova responsable de formació
de l'URC

Pag. 2 | URC

Reunió inici curs dels religiosos i
religioses de l'Arquebisbat de
Tarragona

Pag. 12 | ARQUEBISBAT TARRAGONA

El bisbe de Solsona presideix
l'Aplec Martirial al Mas Claret

Pag. 13 | CLARETIANS

«**Formar-nos** per
ser eficaços i
eficients»

Horeb 667

25 de setembre, 2026

URC

Unió de Religiosos
de Catalunya

ELENA MARÍA AZOFRA: «L'IMPORTANT DE LA FORMACIÓ NO ÉS EL QUI, SINÓ PER A QUI»

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Elena María Azofra Villa, religiosa de la Pureza de María, assumeix aquest curs la responsabilitat de l'àrea de formació de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), prenent el relleu del germà marista Lluís Agustí. Madrilenya de naixement, però crescuda i formada a Barcelona, ha dedicat bona part de la seva vida a tasques educatives, pastorals i de promoció social a Espanya, Colòmbia, Veneçuela i Nicaragua.

Des del setembre de 2025 viu a la comunitat del col·legi de la congregació a la zona de Sant Joan, a Sant Cugat del Vallès. El juny passat va rebre la proposta d'assumir la formació inicial i permanent de la URC i aquest curs 2026-2027 inicia aquesta nova etapa. Parlem amb ella sobre la importància de la formació en la vida consagrada, els reptes que planteja la societat actual i les prioritats dels pròxims mesos.

Després de molts anys dedicada a l'educació, la pastoral i la promoció social en contextos molt diferents, què t'emportes d'aquesta experiència per afrontar aquesta nova etapa?

He tingut la benedicció del Senyor d'haver pogut dedicar la major part de la meua vida a tasques educatives, pastorals i de promoció social a Espanya, Colòmbia, Veneçuela i Nicaragua. Tot això m'ha enriquit amb l'amistat d'un grup ampli de germanes de la pròpia congregació, però també de germanes i germans d'altres institucions i de laics col·laboradors en la missió d'evangelitzar a través de l'educació. Alguns d'ells, persones molt pobres i vulnerables, però no per això menys compromeses amb Jesús.

Què implica, concretament, assumir la responsabilitat de formació de la URC?

La formació inicial es concreta en la coordinació de l'Internoviciat, que consisteix en un curs d'un dia setmanal durant sis trimestres, en el qual s'ofereixen continguts bàsics de matèries relacionades amb la teologia del Misteri, de l'Església i de la vida

religiosa. Pel que fa a la formació permanent, la responsabilitat consisteix a garantir tres xerrades o conferències sobre temes d'actualitat per a la vida consagrada, tres recessos espirituals durant els temps forts de l'any litúrgic i els exercicis espirituals a Montserrat durant els mesos de juliol i agost.

He pogut iniciar el curs amb una agenda formativa ben organitzada i estructurada gràcies també a les orientacions i els consells de Lluís Agustí, germà marista que m'ha cedit el testimoni, i dels membres de la Junta Directiva de la URC.

Sovint associem la formació a l'adquisició de coneixements. Què significa formar-se en el context de la vida consagrada?

La formació és un element clau i transformador tant en el camí vocacional de les persones com en el desenvolupament i la vitalitat de les comunitats. Formar-se no és només un procés d'acumulació de coneixements acadèmics o tècnics, encara que siguin necessaris per poder dur a terme la missió pròpia del carisma de cada institut. És, sobretot, un camí de creixement integral que respon a la necessitat dels religiosos i religioses de preparar-se per al servei a la societat des del seu carisma congregacional.

L'important de la formació no és el qui, sinó el per a qui. Necessitem formar-nos per nosaltres mateixos, però sobretot per aquells a qui servirem amb la nostra missió.

I per a què s'ha de preparar avui un religiós o una religiosa?

Necessitem formar-nos per ser persones eficaces i eficients en la trobada amb el món; per a la transmissió de la Bona Nova de Jesús; per a l'acció catequètica o pastoral; per a l'educació en escoles o universitats; per a la cura i l'acompanyament de persones en situació de fragilitat per diverses circumstàncies, i per a qualsevol altra missió.

Són missions diverses, però totes tenen en comú la necessitat de «samaritanitzar»: ser profetes i agents d'humanitat, amb discerniment, maduresa, amor i les eines necessàries per respondre a un món canviant i real.

Quins són avui els principals reptes formatius de la vida consagrada?

Crec que podem parlar de dos grans reptes per a aquest curs i, probablement, també per als pròxims anys. El primer és ajudar la comunitat formada pels religiosos i religioses de Catalunya a comprendre millor la societat d'avui i el paper de la vida consagrada enmig d'aquesta societat: la diversitat, els canvis socials, tecnològics i eclesials, els nous aspectes teològics o l'aplicació dels estudis en benefici de les persones i de la fecunditat de la missió, entre d'altres.

El segon és incloure'ns en les accions de la societat en les quals la vida consagrada pugui ser ferment enmig de la massa, donar respostes significatives i no quedar-nos aïllats.

En aquest context, quina oportunitat pot representar la formació?

L'oportunitat és aprofitar la formació per unir el creixement personal amb el bé comú i convertir-la en el motor que ens permeti passar de la bona intenció a l'impacte real en la vida de les persones i dels entorns on convivim.

Amb quines prioritats encares aquest curs 2026-2027?

No em plantejo gaires propòsits ni estratègies. Per part meua, un propòsit: realitzar aquesta tasca amb seny i humilitat.

Pel que fa a les línies de treball, en destacaria dues. La primera és mantenir «la bondat» del servei educatiu i formatiu tant de l'Internoviciat com de la formació permanent. La segona és l'enfortiment del teixit comunitari. La formació i la pregària compartida creen espais de diàleg, d'obertura a Déu, de cohesió i de visió conjunta. Quan els membres es formen junts i pregunten units, enforaixen els seus vincles i el seu sentit de pertinença.

I de cara al 2027 ja plantegeu alguna nova proposta?

Ens agradaria poder celebrar una jornada d'autoformació mitjançant un Fòrum de Bones Pràctiques, especialment en l'àmbit de la pastoral del voluntariat i la cooperació i de l'animació vocacional.

Personalment, com vius la responsabilitat que t'ha confiat la URC?

Crec que m'han confiat una gran responsabilitat. D'una banda, coordinar els inicis dels nous i futurs religiosos, oferint-los eines per a l'estudi teològic i bíblic, la reflexió compartida, la valoració de la diversitat de carismes i missions i altres habilitats intel·lectuals que puguin garantir la continuïtat i la frescor dels projectes de les seves institucions.

De l'altra, coordinar la formació permanent i alguns espais de reflexió i pregària de les comunitats. És una tasca que tècnicament no em resulta difícil perquè hi tinc experiència, però que sí que m'exigeix mantenir un nivell alt per l'altíssima estima i valoració que tinc de la vida i l'acció apostòlica dels religiosos i religioses de Catalunya.

Ho agraeixo moltíssim a la URC i espero que tots encomanin aquesta tasca, i també a mi, en les seves pregàries comunitàries.

L'ESGLÉSIA JOVE DE LLEIDA ORGANITZA UNA RUTA PEL CISTER PER A JOVES DE 18 A 35 ANYS

BISBAT DE LLEIDA | 19 de setembre, 2026

L'Església Jove de Lleida organitza els propers 10 i 11 d'octubre una proposta de cap de setmana per a joves d'entre 18 i 35 anys sota el lema «Caminar, Compartir, Preguntar, Créixer». Es tracta de la Ruta Recés Montsec i proposa fer camí per la Ruta del Cister.

La sortida tindrà lloc el dissabte 10 d'octubre al matí, i el retorn està previst per al diumenge 11 d'octubre a la tarda. El preu de l'activitat és de 65 euros.

La proposta vol ser una oportunitat per aturar-se, caminar junts, compartir inquietuds i créixer en la fe, en un ambient de fraternitat i contacte amb la natura.

Les persones interessades es poden inscriure contactant amb Xavi Navarro, al telèfon 600 77 04 56. Per a més informació, també es pot escriure a esglesiajovelleida@gmail.com.

L'ESGLÉSIA ABORDA ELS NOUS REPTES EN LA PROTECCIÓ DE MENORS DAVANT L'AVANÇ DE LA INTEL·LIGÈNCIA ARTIFICIAL

CONFER | 19 de setembre, 2026

Les Oficines de Protecció de Menors de l'Església han celebrat els dies 18 i 19 de setembre la seva IXa trobada, que en aquesta edició porta el títol «**L'abús de menors entre la Intel·ligència Artificial i la realitat**». El programa ha abordat els nous escenaris de risc per als menors en les xarxes socials i els entorns digitals, així com les implicacions que el desenvolupament de la intel·ligència artificial planteja per a la prevenció i la protecció.

La trobada va començar el divendres 18 de setembre amb l'acolliment dels participants, seguida d'un moment d'oració i presentació. **Mons. Luis Manuel Alí Herrera, secretari de la Pontifícia Comissió per a la Protecció de Menors (Tutela Minorum)**, va ser l'encarregat d'oferir unes paraules de salutació als allí congregats.

La primera sessió va estar dedicada a «**Les noves formes de l'abús del menor en xarxes socials i entorns digitals. L'ètica de la cura en l'era de la Intel·ligència Artificial**», una ponència oferta per Amparo Alonso Escobar, CEO de Ethical Artificial Intelligence for Human Development SL. Posteriorment, el P. Antonio Carrón de la Torre, OAR, professor de l'Institut d'Antropologia de la Universitat

Gregoriana de Roma, va abordar la **influència de la intel·ligència artificial en els agents pastorals**. El matí va concloure amb un diàleg conjunt amb tots dos ponents.

Prevenició, acompanyament i reparació

La tarda del divendres, 18 de setembre, va estar centrada en diferents àmbits de treball relacionats amb la protecció de menors. Després de les reunions dels grups de treball, es van compartir **experiències en l'àmbit sanitari**, a càrrec de **Roberto Pérez Conejero, dels Religiosos Camils**, i es va abordar l'**acompanyament a victimaris**, amb la participació de **Pilar Polo Polo**, responsable de **Relacions Institucionals i Consultoria de la Fundació Vicki Bernadet**.

Un dels moments de la trobada va estar dedicat als **testimoniatsges de víctimes que han culminat processos de reparació integral**, posant en el centre l'experiència dels qui han sofert abusos i els processos de reparació i sanació empresos.

La segona jornada, aquest dissabte 19 de setembre, ha començat amb una sessió dedicada a l'**acord amb el Govern**, en la que han participat **Mons. Luis J. Argüello García, president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE)**, i el **P. Jesús Díaz Sariego, OP, president de la CONFER**. La sessió va abordar l'itinerari de les negociacions i el contingut de l'acord, seguida d'un treball per grups.

A continuació, **María José Díez Alonso**, membre del Servei de Coordinació i Assessorament de les Oficines de Protecció de Menors i delegada episcopal de Protecció de Menors de la diòcesi de Astorga, va oferir una sessió sobre «**Teoria de la ment: gestió emocional per a la prevenició d'abusos**».

L'última part d'aquestes jornades s'ha dedicat a la presentació de dues noves eines: una Guia d'atenció al victimari d'abusos sexuals a menors o adults vulnerables en el sí de l'Església, i el Diccionari de Restauració i Sanació.

La Guia d'atenció al victimari d'abusos sexuals a menors o adults vulnerables en el sí de l'Església, actualment en procés d'edició, ha estat elaborada per un dels grups d'estudi constituïts sota la tutela del Servei de Protecció de Menors, ofereix orientacions a diòcesis, instituts de vida consagrada i societats de vida apostòlica per a l'acompanyament dels agents de pastoral —sacerdots, religiosos i laics— que han comès abusos o presenten factors de risc de cometre'ls, des d'una perspectiva de responsabilitat, prevenició i cura.

Entre les seves principals aportacions destaca el **Pacte Institucional amb el victimari**, una eina col·legiada que permet concretar, supervisar i avaluar les mesures acordades en cada procés d'acompanyament.

La trobada s'ha tancat amb les paraules de **clausura del secretari general de la CEE, Mons. Francisco César García Magán**.

LES CARMELITES TERESES DE SANT JOSEP CELEBREN EL BICENTENARI DEL NAIXEMENT DE LA SEVA FUNDADORA

ARQUEBISBAT DE TARRAGONA | 21 de setembre, 2026

La Congregació de les Germanes Carmelites Tereses de Sant Josep està d'aniversari. Enguany celebra el bicentenari del naixement de la venerable Mare Teresa Toda, fundadora d'aquest institut religiós, juntament amb la seva filla, la venerable Mare Teresa Guasch. Teresa Toda Juncosa va néixer el 19 d'agost de 1826 a Riudecanyes. Toda va viure un matrimoni dolorós, va ser maltractada pel seu marit, però finalment va aconseguir la separació canònica. El 1878, a Barcelona, s'inicia la formació de l'institut religiós, que ja el 1883 rep l'aprovació diocesana de les seves Constitucions.

Així, per a celebrar aquesta efemèride, les Carmelites Tereses de Sant Josep van tornar als seus orígens amb una diada que va tenir lloc a Riudecanyes i que va aplegar un bon nombre de religioses procedents de les comunitats que la Congregació té a Catalunya i també d'algunes de les comunitats presents a la resta de l'Estat espanyol. A la jornada també s'hi va fer present la superiora general de l'Institut, Gna. Dania Margarita Rodríguez, c.t.s.j., i algunes germanes del Govern General, així com membres de les comunitats educatives i de les fraternitats carmelitanes i veïns del municipi de Riudecanyes. També hi va participar una representació de l'Ajuntament de Riudecanyes encapçalada pel seu alcalde, Ernest Roigé.

Arquebisbe Joan: «El món continua necessitant persones capaces de servir sense buscar protagonisme»

La celebració va començar amb la descoberta d'una placa commemorativa al passeig Teresa Toda i Juncosa i l'ofrena floral. A continuació, a l'església parroquial de Sant Mateu Apòstol, va tenir lloc l'eucaristia en acció de gràcies, que va ser presidida per l'arquebisbe Joan Planellas. Entre els concelebrants hi havia Mn. Amador Canaldas, rector de la Parròquia, i Mn. Joan Anton Cedó, vicari episcopal per a les persones. També es va fer present la delegada diocesana per a la vida consagrada, Gna. Isabel Górriz, d.e.i.c.

Durant l'homilia, el Sr. Arquebisbe va resseguir els aspectes biogràfics de la venerable M. Teresa Toda, i va afirmar que «dos segles després del seu naixement, la memòria d'aquesta dona de Déu no és simplement un record del passat, perquè les persones que han viscut profundament l'Evangeli continuen parlant-nos perquè ens remetien a Aquell que és el mateix ahir, avui i sempre: Jesucrist».

En aquest sentit, va assenyalar com la grandesa de la Gna. Teresa Toda «està en el fet que va voler pertànyer a Crist i va comprendre que la vida troba la plenitud no quan un es busca a si mateix, sinó quan, seguint el Senyor, es converteix en do». Així, va exposar que «avui el món continua necessitant persones capaces de servir sense buscar protagonisme, comunitats que sàpiguen acollir, homes i dones que no tinguin por d'apropar-se als qui pateixen».

Finalment, l'arquebisbe Joan va cloure l'homilia pregant perquè el testimoni de la venerable M. Teresa Toda ens ajudi «a fer de la nostra vida una resposta generosa a Déu i un servei humil als germans».

La celebració va continuar amb la litúrgia eucarística. A l'ofertori es va fer ofrena de diversos elements simbòlics: una manta com a signe d'acolliment, protecció i tendresa; un ciri i una cadena, signes de la llum de Crist i de l'expansió del llegat de la Fundadora; terra de Riudecanyes i les banderes dels països on és present l'Institut, en record de les arrels i la missió estesa arreu del món, i unes llavors i les Constitucions, que recordaven el carisma que va rebre Teresa Toda com un do i el camí recorregut durant aquests dos-cents anys.

Abans de finalitzar la celebració, la superiora general de les Carmelites Tereses de Sant Josep, Gna. Dania Margarita Rodríguez, va adreçar unes paraules en què va donar «gràcies a Déu, que va consolar de totes les seves tribulacions a Teresa Toda perquè ella consolés els qui se sentien atribolats o desprotegits, oferint-los el consol que ella havia rebut de Déu».

EL CARDENAL COBO, CONVIDAT DE LA CATORZENA EDICIÓ DE LA TRIBUNA JOAN CARRERA

T. Joan Carrera · 21/09/26) 14a edició. Data: 15 octubre 2026 | 3 de setembre, 2026

Convidat:

José Cobo Cano

Sempre vinculat pastoralment als barris populars de Madrid, ha recorregut tot l'«escalafó»: rector, arxipreste, vicari episcopal, bisbe auxiliar, arquebisbe i cardenal. Va estudiar Dret abans d'ingressar al Seminari. El seu estil pastoral és proper, popular, missioner i amb una gran sensibilitat envers la pobresa i el sofriment humà. Li agrada llegir amb tranquil·litat, estar amb els amics i, sobretot, gaudir del mar. És fill de Sabiote (Jaén), on es produeixen alguns dels millors olis d'oliva del món. Els seus pares van emigrar a Madrid i és en aquesta ciutat on ha desenvolupat la resta de la seva vida.

Tema: «La crida a caminar en sinodalitat: una vella novetat»

Presenta l'acte: José Luis Segovia Bernabé

Sacerdot madrileny, vicari pastoral de l'arxidiòcesi. Molt vinculat al treball amb joves en situació de marginació, va exercir l'advocacia i va participar en la Pastoral

Penitenciària de la Conferència Episcopal Espanyola. Ha estat professor i director de l'Institut Superior de Pastoral de la Universitat Pontifícia de Salamanca.

Ens plau convidar-te a la catorzena edició de la **TRIBUNA JOAN CARRERA**, un **dinar-col·loqui** al **restaurant Pomarada de Barcelona** (Passeig de Gràcia, 78 principal) que se celebrarà el proper **dijous 15 d'octubre de les dues a les quatre de la tarda**.

El convidat és el cardenal **José Cobo Cano**, sempre vinculat pastoralment als barris populars de Madrid, ha recorregut tot l'«escalafó»: rector, arxipreste, vicari episcopal, bisbe auxiliar, arquebisbe i cardenal. Va estudiar Dret abans d'ingressar al Seminari. El seu estil pastoral és proper, popular, missioner i amb una gran sensibilitat envers la pobresa i el sofriment humà. Li agrada llegir amb tranquil·litat, estar amb els amics i, sobretot, gaudir del mar. És fill de Sabiote (Jaén), on es produeixen alguns dels millors olis d'oliva del món. Els seus pares van emigrar a Madrid i és en aquesta ciutat on ha desenvolupat la resta de la seva vida.

Ens parlarà sobre «**La crida a caminar en sinodalitat: una vella novetat**».

Serà presentat per José Luis Segovia Bernabé, sacerdot madrileny, vicari pastoral de l'arxidiòcesi. Molt vinculat al treball amb joves en situació de marginació, va exercir l'advocacia i va participar en la Pastoral Penitenciària de la Conferència Episcopal Espanyola. Ha estat professor i director de l'Institut Superior de Pastoral de la Universitat Pontifícia de Salamanca.

Modera el col·loqui: **Glòria Barrete**, periodista, directora de *Catalunya Religió*.

La inscripció s'ha de fer per via telemàtica, clicant aquí sota.

Les places són limitades per l'aforament de la sala del restaurant i s'assignaran per ordre d'inscripció.

[INSCRIPCIÓ ONLINE](#)

Si teniu algun dubte o preciseu més informació us podeu adreçar a aquest correu electrònic: info@tribunajoancarrera.cat.

ELS RESPONSABLES DE LES COMUNITATS RELIGIOSES DE L'ARXIDIÒCESI DE TARRAGONA CELEBREN LA REUNIÓ D'INICI DE CURS

ARQUEBISBAT TARRAGONA | 21 de setembre, 2026

La Residència Mare de la Consolació de Castellvell del Camp, de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació, va acollir, el passat dimecres dia 16 de setembre, la reunió de responsables de les comunitats de religiosos i religioses de vida activa de l'arxidiòcesi de Tarragona.

La trobada, organitzada per la Delegació diocesana per a la vida consagrada, va ser presidida per l'arquebisbe Joan Planellas, que, després de la pregària inicial, va compartir amb els religiosos i religioses la nova Exhortació pastoral *L'oreig suau de l'Esperit*, que serà publicada en els propers dies.

A continuació, la Gna. Isabel Górriz, d.e.i.c., delegada diocesana per a la vida consagrada, va donar a conèixer les diferents propostes i activitats que la Delegació organitzarà durant aquest curs pastoral 2026-2027. La trobada va cloure amb un refrigeri que van oferir les Germanes de la Consolació per a poder compartir i viure la fraternitat.

EL BISBE DE SOLSONA PRESIDEIX L'APLEC MARTIRIAL AL MAS CLARET

CLARETIANS | 21 de setembre, 2026

Diumenge 20 de setembre, com cada tercer diumenge de setembre des de 1943, va tenir lloc l'**Aplec Martirial al Mas Claret**. La trobada se celebra per recordar la vintena de claretians assassinats el 19 d'octubre de 1936 en aquest indret proper a Cervera, enguany en ocasió del 90è aniversari del seu martiri, una celebració que va comptar amb la participació del Bisbe de Solsona, Francesc Conesa.

La trobada va començar amb el res de tres estacions del viacrucis, acompanyades de les explicacions històriques del claretia Josep Vilarrúbias. El recorregut va conduir els participants fins a l'indret on els religiosos van ser afusellats, on hi ha un monòlit i una creu que ho testimonia.

Tot seguit va tenir lloc l'eucaristia, presidida pel [bisbe Francesc Conesa](#), i concelebrada per una desena de claretians encapçalats per Juan Martín Askaiturrieta, provincial de Sanctus Paulus, així com preveres dels pobles veïns.

Durant l'homilia, el Bisbe va destacar que els màrtirs claretians van donar testimoni de la seva fe «sense por» i va assenyalar que el seu exemple ha d'encoratjar els cristians a viure la fe amb fidelitat. «La fidelitat és obra de la gràcia de Déu; és Déu qui ens dona la força per poder ser fidels fins al final», va afirmar.

El bisbe de Solsona també va expressar l'emoció de celebrar l'eucaristia en el mateix indret del martiri i va recordar que els beats «no van respondre amb

25 de setembre	HOREB 667	
----------------	---------------------	---

violència, sinó oferint la seva vida» i que «van morir perdonant, imitant la generositat de Crist». Conesa va presentar així els màrtirs claretians com a exemple de persones que havien acollit la crida del Senyor: «Aneu a la meua vinya» en una clara referència a l'evangeli de diumenge.

En acabar la celebració, i després del cant del Virolai, Joan Riu, mantenidor de l'espai martirial, va oferir unes breus explicacions històriques al centenar d'assistents, que es van desplaçar després fins al Cobert dels màrtirs, punt d'inici del viacrucis, on va tenir lloc un refrigeri.

Durant la trobada també es va poder adquirir el [calendari d'Enllaç Solidari](#), ONG vinculada als claretians. Els fons recaptats amb la seva venda es destinen a donar suport a diversos projectes solidaris.

FRA BERNAT FOLCRÀ, MONJO DE POBLET: «LA INVITACIÓ A LA VIDA MONÀSTICA S'ADREÇA A PERSONES QUE BUSQUIN LA FELICITAT»

ARQUEBISBAT TARRAGONA | 20 de setembre, 2026

El passat 14 de juny, l'arquebisbe Joan Planellas va ordenar prevere el monjo cistercenc fra Bernat Folcrà, del Monestir de Santa Maria de Poblet. Fra Bernat, de 47 anys i nascut a Colòmbia, és el monjo més jove d'aquesta comunitat. Avui conversem amb ell per a conèixer millor la vida monàstica.

Com ha canviat la vida d'aquell jove que l'any 2007 va arribar de Colòmbia a Barcelona?

Jo vaig venir de Colòmbia cap a Barcelona per a sortir d'una situació de precarietat. Prèviament, a la biblioteca de la universitat on jo estudiava, havia trobat un llibre de la mare Teresa de Calcuta i em vaig enamorar d'ella. Ja a Barcelona, vaig anar al menjador social de les Missioneres de la Caritat. Em vaig presentar com un pobre més, fent cua per anar a menjar. Em va agradar molt l'ambient i, a poc a poc, un voluntari em va dir si volia ajudar a tallar pa, i així vaig començar a posar-me al servei. Un dia, una germana em va dir si volia anar a missa, i des d'aleshores vaig anar cada dia a missa. Això va començar a canviar la meva vida i a adonar-me d'aquest desig de fer la mateixa vida, d'entregar-me a Déu, de viure la vocació

religiosa tal com la vivien elles. Així, amb les Missioneres de la Caritat vaig descobrir que tots som persones que Déu estima d'una manera única i irrepetible. Que Déu m'estima com si fos l'única persona que existeix al món, tot i que Déu estima a tota la humanitat, amb un amor infinit per a cadascun de nosaltres.

I, a partir d'aquí, com decideix entrar a Poblet?

Jo no coneixia absolutament res de Poblet, però arran d'una visita que vaig fer a Montserrat, em vaig trobar amb un monjo a la plaça i em vaig apropar a ell per a parlar. Ell em va preguntar si coneixia el Monestir de Poblet. Em va dir que era un lloc preciós, molt auster. A mi em va sorgir curiositat i, quan vaig tenir la possibilitat de fer vacances vaig trucar a Poblet, a l'hostatgeria. Em va respondre el P. Paco Martínez-Soria, que era el monjo hostatger, i quan li vaig dir que volia anar al Monestir per a fer-me monjo em va dir: «Vostè té el cap clar?» Així va començar tot, jo em vaig sentir molt acollit i vaig trobar una comunitat que era com una família per a mi.

Quina comunitat es va trobar l'any 2010, quan va entrar al monestir?

Em vaig trobar una comunitat molt acollidora, on els monjos t'acollien no sols amb les paraules, sinó també amb els gestos. Vaig trobar uns monjos que intuïen, amb la seva saviesa, la mena de persona que jo era, potser mancada de certs afectes humans, i que m'apropava al monestir buscant Déu, però també buscant aquest afecte familiar.

La lectio divina és un aspecte clau de la vida monacal?

Per a mi sí. Ho vaig aprendre, sobretot, a través del P. Abat Josep Alegre, perquè des que vaig entrar al noviciat ell ens ensenyava la lectio divina en comú i era molt disciplinat perquè era conscient com ajudava en aquest camí, fins i tot del canvi de costums cap a la vida del monjo. En això la lectio divina ajuda moltíssim, perquè la lectura pausada i meditada de la Paraula de Déu durant una hora és la que et guia durant tota la resta del dia. A més, nosaltres tenim com a vocació essencial el res de l'ofici diví, i aquestes celebracions, amb el cant gregorià, la celebració comunitària dels salms, de la Paraula de Déu, s'ensorraria si no tingués com a base la lectio divina, en la qual pots meditar i aprofundir tot allò que pregues quotidianament en l'ofici diví.

Què pot aportar el silenci monàstic a la nostra societat?

Al monestir aprenem que el silenci és el bressol d'on surt una veritable paraula, una paraula que ajuda l'altre. El silenci ens ajuda a establir una relació amb Déu que ens fa trobar-nos amb nosaltres mateixos. En una societat on la paraula s'ha devaluat tant i els processos comunicatius es limiten a l'aspecte funcional o informatiu, hem d'aprendre a viure aquella paraula que és comunicació, que és compromís amb

l'altre, que és respecte per l'altre. Ens cal posar en pràctica allò que diu el papa Lleó XIV: desarmar el nostre llenguatge i les nostres paraules.

Ha trobat la felicitat en la vida monàstica?

Sí, la felicitat és un do i és un dels objectius més importants de la Regla de Sant Benet. De fet, en el primer capítol de la Regla, la invitació a la vida monàstica s'adreça a persones que vulguin veure dies feliços, que busquin la felicitat. No és una cosa immeditada, no és la felicitat de l'entusiasme inicial, sinó que és la felicitat més humil, que es va formant amb el pas del temps i que et porta també a la serenitat. És la felicitat que t'asserena el cor, que et va portant la pau de Déu i que et va mostrant com això és la veritable felicitat de la vida, en la qual no et manca res. El camí de la vida monàstica és el desenvolupament integral de totes les dimensions de l'home: la seva corporalitat, la seva espiritualitat, la seva part anímica... t'arrodoneix en el teu ésser.

«HO SENTS? ÉS EL SILENCI DE LA NATURA... L'ALEXA NO HA ENTRAT AL MONESTIR DE SANT BENET, ENCARA»

AGÈNCIA FLAMA | 18 de setembre, 2026

És dijous, 17 de setembre, festa de Santa Hildegarda de Bingen, abadessa benedictina, doctora de l'Església, mística, compositora i dona d'una extraordinària capacitat intel·lectual. Al **Monestir de Sant Benet de Montserrat**, la jornada avança entre la boira i la muntanya, entre el ritme de les pregàries i una quotidianitat que no té gaire a veure amb la imatge tòpica d'un convent tancat al món. Aquí hi ha telèfons, WhatsApp, internet, hostes, cursos, ceràmica, biblioteca, infermeria i monges que surten, viatgen, van al metge o passen uns dies fora. I, tanmateix, el **silenci** continua sent una de les seves formes més eloqüents de vida.

[Continuar llegint aquí](#)

“RACÓ DE LLUM”: EL MONJO BERNAT FOLCRÀ I LA JOVE MARINA ADELAIDA CONVERSEN SOBRE LA FE

CATALUNYA CRISTIANA | 16 de setembre, 2026

Com és possible parlar de fe enmig d'un món accelerat, ple de soroll i, alhora, tan necessitat d'escolta? Com poden dialogar un monjo i una jove sobre les preguntes profundes que habiten el cor de tantes persones? A aquestes preguntes vol respondre [Racó de llum](#), un nou pòdcast conduït per fra Bernat Folcrà, monjo de Poblet, i Marina Adelaida, estudiant de Periodisme. El programa vol ser una finestra digital oberta a tothom: un espai de conversa tranquil·la, propera i reflexiva sobre la Bíblia, la fe i els reptes que afronten especialment els joves.

El projecte neix arran de la trobada entre fra Bernat i Marina en un recés espiritual per a joves al monestir de **Vallbona de les Monges**. A partir d'aquella experiència van començar a col·laborar en diversos articles de temàtica bíblica i en activitats d'acompanyament espiritual al **monestir de Poblet**.

[Continua llegint aquí](#)

FRANCESC TRILLA, MISSIONER CLARETIÀ: ‘AL BRASIL TREBALLEM MOLT PER PROMOURE L’AMOR A LA TERRA’

CLARETIANS | 14 de setembre, 2026

Nascut l'any 1948 a Valls, el **claretia Francesc Trilla** fa més de 50 anys que realitza el seu apostolat com a missioner al Brasil, on viu en comunitat a São Miguel do Guaporé (estat de Rondônia, bisbat de Guajará-Mirim) juntament amb el pare **Lluís Garcia** i fins fa poc, amb el germà Josep Maria Sala, que des del gener té una nova destinació.

Aquest estiu, com fa cada dos anys, ha tornat a Catalunya per fer vacances i visitar família i amics. Hem aprofitat aquesta estada per fer-li una breu entrevista.

L'any 2023, va celebrar els 50 anys d'ordenació sacerdotal. Què ha significat per vostè més de mig segle essent capellà?

És tota una vida, tinc un ideal missioner d'arribar a tot arreu des de petit. Una feina que té com a objectiu criar i crear a les comunitats grups de gent, el més gran possible, per treballar per Crist, fent l'acció missionera de grups que animen la vida religiosa del lloc. Com a sacerdot, em sento molt bé fent tot el possible per tal que l'eucaristia arribi a tot arreu.

Què el va moure a ser claretia?

25 de setembre	HOREB 667	
----------------	---------------------	---

Des de petit ja tenia vocació de capellà. Jo pensava anar al seminari de Tarragona però a Valls hi havia escola i comunitat de claretians amb el Teologat, on hi vaig anar. Va ser el pare Martí Alsina CMF qui em va animar a ser claretià en saber que volia ser capellà. Amb 10 anys vaig anar al Seminari claretià de Cervera i vaig fer la primera professió el 1964. [L'any 1973 vaig ser ordenat](#) a la Ciutat Cooperativa de Sant Boi de Llobregat. La vocació de sacerdoti la tenia des que vaig fer la primera comunió i abans i tot!

[Si hagués d'escollir una frase del pare Claret que l'hagi acompanyat sempre, quina seria?](#)

Sense dubte, el nostre lema: *Caritas Christi urget nos*. «**L'amor de Crist ens empeny**». Ho tinc clar.

[Des del novembre de 1975, és al Brasil. Com és el seu dia a dia com a rector de São Miguel do Guaporé?](#)

Com a parròquia, tenim 51 comunitats de les que en soc rector, treballem juntament amb el Pare Lluís Garcia, també claretià i José Basso, diaca i tres [Missioneres de sant Antoni Maria Claret](#). Fem una [pastoral conjunta](#). D'aquestes 51 comunitats, 8 són a la ciutat i la resta, en zones rurals. Al matí fem les nostres oracions i tenim la resta de matí a disposició del que ens demanen, feines de despatx, confessions o el que calgui. A la tarda, sobretot atenem qüestions matrimonials i fem visites a malalts. Cap al vespre, sortim a celebrar l'eucaristia en diverses comunitats. D'aquesta manera, cada mes arribem a totes les comunitats.

[Quan van arribar a São Miguel, què van trobar?](#)

A Sao Miguel hi som des de 1987. Allà hi som gairebé des del principi, hi ha poca presència indígena. Gairebé tot estava per fer, perquè el Govern oferia terres per repoblar la zona amb gent. Tot era selva amazònica i calia obrir els pobles, tallant la selva. Així van néixer petites ciutats que han anat creixent amb l'arribada d'emigrants per colonitzar el lloc. São Miguel té ara uns 9.000 habitants i tot el municipi, 21.000 aproximadament. Gairebé la ciutat va néixer a les nostres mans. Semblava el 'far west' de com creixia. Hi som gairebé des de l'inici, hi som incardinats.

[Com a català que ha viscut més anys al Brasil que a Catalunya, què el xoca de la realitat catalana d'avui?](#)

Em xoca d'una manera especial veure les comunitats envellides, sobretot amb molta gent gran. Allà tenim més gent jove a les celebracions, aquest any hem

confirmat 160 joves. Les nostres misses, al tenir gent de totes les edats, són molt vitals, molt viscudes i participades.

A la seva comunitat, a part de les necessitats bàsiques per viure amb dignitat, pastoralment, de què hi ha més demanda?

Actualment, treballem d'una manera molt especial la qüestió de la família, perquè a la nostra zona hi ha molta disgregació familiar. Es casa molta gent, però també se'n separa molta i per això treballem molt mitjançant la pastoral i la conscienciació, juntament amb oferir els sagraments que la gent ens demana. Tenim molts agents de pastoral, d'ajuda i de visitar qui ho necessita i demana.

Què aporta l'església catòlica en ple segle XXI en una regió rural del Brasil?

Aporta especialment l'amor a la terra, al lloc. Reconèixer com a 'terra promesa' aquella terra que els pares van conquerir. Per a les noves generacions, per qui no treballa la terra, els és fàcil vendre-la i marxar. Mitjançant la conscienciació i la valorització de la terra, promovem aquest arrelament per donar valor a la terra i a la seva gent. Sinó al final tothom acabarà marxant.

Creu que la sinodalitat impulsada pel Papa Francesc es viu molt més intensament al Brasil, on vostè està, que en altres zones del món?

La sinodalitat, entesa com a treball conjunt, que no es regeix només per allò que diu el clergat, sí. Allà, el treball de formació, per tal que les comunitats se sentin autoresponsables, comporta un treball de sinodalitat bastant important. Allà és impossible pretendre, com en altres llocs, que un capellà ho pot fer tot. La formació bíblica i litúrgica dels que dirigeixen les comunitats és molt important. Formem per donar autonomia real a les comunitats.

Si hagués de resumir en una frase, la seva vida com a claretà al Brasil, quina seria?

Soc un missioner que ha intentat fer de la seva vida un servei al poble mitjançant l'eucaristia i l'animació de comunitats. Mitjançant la formació d'aquells que han de tirar endavant les comunitats. He tingut un esperit missioner, de fidelitat, de romandre en un lloc...

Ara, que s'apropa als vuitanta anys, on s'imagina passar la darrera etapa de seva vida?

Sens dubte, al Brasil. Fa 51 anys que soc al Brasil, allà, com qui diu hi tinc tots els amics i família. La llengua, els costums... hem fet nostre el poble i el poble ens ha fet seus. Allà, fins i tot hi tenim enterrat un company claretà, el pare Lluís Llamas. No tenim pressa, però quan arribi l'hora, ens agradaria ser allà, si Déu vol, i fer la nostra Pasqua allà, en aquella terra que hem estimat i que ens ha donat la vida.

SANT PERE CLAVER CONVIDA A VERDÚ A SOMIAR UN MÓN MÉS JUST I FRATERNAL

JESUÏTES | 14 de setembre, 2026

El passat 9 de setembre la festa de Sant Pere Claver va reunir un any més a Verdú veïns i veïnes de la vila, preveres i una vintena de jesuïtes. En la seva homilia, el bisbe Daniel Palau va convidar a deixar-se interpel·lar per la vida del sant jesuïta i a comprometre's amb les persones que viuen soles, excloses o desemparades.

Verdú va celebrar el dimecres 9 de setembre la festivitat de Sant Pere Claver, el jesuïta nascut en aquesta vila de l'Urgell que va dedicar la seva vida al servei dels esclaus que arribaven al port de Cartagena d'Índies.

L'eucaristia, a la parròquia de Santa Maria, va estar presidida pel bisbe de Lleida, Daniel Palau, i concelebrada per Mn. Xavier Romero, rector de Tàrraga, Mn. Joan Viladot, Pau Vidal SJ i una vintena de jesuïtes procedents de les comunitats de Lleida, Manresa, Sant Cugat, Badalona i Barcelona.

Sant Pere Claver ens impulsa a somiar i ser agosats

En la seva homilia, el bisbe Daniel va presentar la vida de Pere Claver com una invitació a no conformar-nos amb la realitat tal com és. El seu testimoni, destacava, empeny a somiar, a ser agosats i a treballar pel somni de Déu d'un món més just i fraternal.

Però aquest compromís necessita també paciència. Els processos humans demanen temps i no sempre donen fruits immediats. En aquest sentit, el bisbe va recuperar una expressió d'un altre sant jesuïta, Pere Favre SJ, recollida també pel papa Francesc: «El temps és el missatger de Déu». Una invitació a no voler dominar els ritmes de les persones i de la realitat: «Que l'home no es faci amo del temps, sinó servidor».

Amb un to proper i cordial, l'homilia posava també l'accent en una actitud molt concreta que travessa la vida de Pere Claver: tenir cura i estimar aquells que tenim a prop, sense prejudicis. Mirar especialment el germà que queda sol, exclòs, desemparat o sense recursos i deixar que aquesta realitat ens comprometi.

Un festa compartida amb tot el poble

La celebració, amb una presència especialment cuidada del cant i la música, va comptar també amb la participació del poble de Verdú en les ofrenes. Un dels moments més significatius, l'ofrena de les cadenes, símbol de les que Pere Claver va trobar en tants homes i dones privats de llibertat i dignitat. El gest va servir per mirar el present i recordar altres cadenes que encara condicionen les persones i la societat: «les nostres pors, egoismes, indiferències, comoditats, ferides i tot allò que ens impedeix estimar i servir amb llibertat». L'ofrena es tancava amb una crida a continuar des de Verdú el llegat de Pere Claver i a ser avui «instruments de llibertat, dignitat, misericòrdia i esperança».

En acabar la celebració, com es tradicional, se celebra la processó de la relíquia de Sant Pere Claver fins al seu santuari, a la casa natal del sant, on es venera. La jornada va continuar amb la tradicional ballada de sardanes a la plaça i amb el dinar de germanor dels preveres amb el bisbe, tancant un matí en què Verdú va tornar a recordar el seu fill més universal i, sobretot, a deixar-se interpel·lar per una vida posada al servei dels qui quedaven als marges.

POBLET BUSCA RESPOSTES A LA PREGUNTA «HI HA RAONS PER A L'ESPERANÇA?» EN LA SEVA XI TROBADA DE REFLEXIÓ

AGÈNCIA FLAMA | 10 de setembre, 2026

El pròxim 3 d'octubre de 2026, el [Monestir de Poblet](#) obrirà les portes a la [XI Trobada de Reflexió](#), una jornada pensada per debatre i trobar respostes a la pregunta: «Hi ha raons per a l'esperança?».

Les activitats començaran a les 09:15 h, amb la benvinguda als assistents, i s'estendran al llarg de tot el dia. La matinal inclourà la pregària de sexta a les 13:30 h a l'Església i el dinar a l'hostatgeria a les 14:00 h, i el tancament de la trobada vindrà marcat per la pregària de Vespres a les 18:30 h.

[Continua llegint aquí](#)

MOR L'EXPROVINCIAL DELS ESCOLAPIS ANDREU TRILLA

ESCOLA PIA | 9 de setembre, 2026

L'escolapi català Andreu Trilla i Llobera ha mort a Igualada avui dimecres, 9 de setembre, a l'edat de 85 anys. Amb el seu traspàs ens deixa **un referent escolapi indiscutible**, una persona que va dedicar tota la seva vida a **l'educació i l'acció social**, sempre fidel al testimoni i les passes del fundador de l'orde escolàpia, Sant Josep Calassanç.

Nascut a Balaguer l'any 1940, la trajectòria del **P. Andreu Trilla** ha estat estretament vinculada a **l'Escola Pia** des de ben jove: hi va fer els primers vots religiosos el 1956 i va ser ordenat sacerdot el 1964. Llicenciat en teologia i mestre de vocació, va desplegar la seva tasca pastoral i educativa en nombroses comunitats com Tàrraga, Iratxe (Navarra), Sant Antoni (Barcelona), Can Serra (L'Hospitalet de Llobregat), el Carme, Santa Eulàlia i el Putxet (Barcelona).

Entre els anys 1991 i 2003 va assumir la responsabilitat de ser **Provincial de l'Escola Pia de Catalunya**, i el seu compromís social el va portar a participar activament en la creació de SETEM i de les fundacions Educació Solidària i Servei Solidari, que posteriorment van esdevenir l'actual **Fundació Camins**, va ser president de la **Unió de Religiosos de Catalunya (URC)**.

25 de setembre	HOREB 667	
----------------	---------------------	---

Més enllà de la seva rellevant responsabilitat institucional, el **P. Andreu Trilla** serà recordat per la seva enorme qualitat humana i intel·lectual. Gran apassionat de la muntanya i profund coneixedor dels Pirineus -especialment vinculat a la casa de colònies que la institució té a la **vall de Pineta**-, va saber compaginar sempre el seu treball com a lector, traductor i corrector amb l'acció docent i l'atenció als més vulnerables.

Després de la seva jubilació civil, va continuar acompanyant la vida de fe de nombrosos grups. Des del 2008 ha conviscut amb la comunitat de Santa Margarida de Montbui i ha celebrat l'eucaristia dominical al santuari de la Mare de Déu de la Pietat de **l'Escola Pia d'Igualada**, deixant una empremta d'estimació i proximitat en tots aquells que el van conèixer.

Descansi en pau.

FRA EDUARD REY: «SANT FRANCESC D'ASSÍS ÉS PATRIMONI DE TOTA L'ESGLÉSIA UNIVERSAL»

AGÈNCIA FLAMA | 9 de setembre, 2026

Vuit segles després de la seva mort, sant Francesc d'Assís continua reunint persones al voltant del seu missatge de pau, fraternitat i senzillesa. Barcelona se sumará a aquesta commemoració amb una **vetlla de pregària pels 800 anys de la mort del sant d'Assís**, que se celebrarà el pròxim 3 d'octubre, a les 19 h, a la basílica de la Sagrada Família. La trobada aplegarà la família franciscana de Catalunya per celebrar plegats la vida i el llegat d'un dels sants més estimats de l'Església.

[Continua llegint aquí](#)

CEUTA, OBRIR CAMÍ A L'ESPERANÇA

JESUÏTES | 7 de setembre, 2026

El Sector Social de la 15 ha fet públic un comunicat en què alerta de la situació d'emergència humanitària que es viu a Ceuta. El text, amb el títol [«Ceuta, obrir camí a l'esperança»](#), demana garantir l'atenció bàsica, la protecció de les persones més vulnerables i l'accés als procediments legals de migració i asil.

A finals del mes de juliol, desenes de milers de persones van arriscar la vida per travessar la frontera de Ceuta. La majoria van retornar durant els dies següents, però 141 persones van morir en l'intent i milers continuen a la ciutat en condicions d'una gran vulnerabilitat.

El text assenyalava que moltes de les persones que encara es troben a Ceuta no han tingut garantit l'accés a necessitats bàsiques com l'allotjament, l'aigua, els aliments, el sanejament o una atenció sanitària mínima. La situació afecta especialment la infància no acompanyada, les nenes i dones soles, les persones LGTBIQ+ i les que podrien necessitar protecció internacional.

«Totes, sense excepció, tenen dret a ser escoltades, a accedir a un procediment amb totes les garanties, a ser informades de totes les alternatives legals i a prendre les seves pròpies decisions sobre els passos que vulguin seguir», diu el comunicat, precisant que no només es tracta de solidaritat, «si no d'aplicar la legislació espanyola i europea i la normativa internacional en matèria humanitària i de protecció».

El sector social de la Companyia de Jesús a Espanya, que treballa en l'àmbit de les migracions a través de les entitats que formen part del Servei Jesuïta a Migrants, insisteix que no ens trobem davant d'una «crisi migratòria», sinó d'una crisi humanitària que afecta persones migrants.

Les persones que van arribar han estat víctimes d'una doble instrumentalització: primer, la que va generar l'èxode massiu; i, després, la instrumentalització política, mediàtica i per part de grups extremistes.

Aquesta instrumentalització, juntament amb la insuficiència de la resposta humanitària i la paralització dels procediments de migració i asil, ha contribuït al deteriorament de la convivència i a l'augment dels discursos antimigratoris. Per això, les entitats reclamen posar al centre la dignitat de totes les persones, començant per la resposta humanitària i la protecció dels qui es troben en un risc major, especialment la infància no acompanyada.

Des del 3 d'agost, el Servei Jesuïta a Migrants participa en la resposta desplegada sobre el terreny, en coordinació amb l'Associació Elín, les Germanes Vedrunes i altres organitzacions socials i eclesials. La seva intervenció s'ha centrat a identificar necessitats i riscos, contribuir a la protecció de les persones més vulnerables, reforçar l'assistència jurídica i impulsar accions d'incidència davant les administracions.

El document reconeix la resposta de la ciutadania de Ceuta en el seu conjunt. Moltes persones i associacions veïnals van obrir les seves cases, van habilitar espais per protegir dones i nenes, i van portar roba i aliments abans fins i tot que hi arribessin les organitzacions desplaçades per donar suport a l'emergència.

«L'hospitalitat ha estat una de les millors respostes i les seves principals portadores han estat la ciutadania de Ceuta i les seves organitzacions».

VENDA EN LÍNIA DE CERÀMICA MONÀSTICA: DISSENYS PERSONALITZATS ELABORATS PER LES MONGES

MONESTIR DE SANT BENET DE MONTSERRAT | 8 de setembre, 2026

El monestir de Sant Benet de Montserrat ha estat testimoni d'una tradició artística i espiritual que traspasa el temps. **Des de fa 70 anys, les monges benedictines han fet de la ceràmica una forma d'expressió i oració**, creant peces que no només destaquen per la seva bellesa, sinó pel profund simbolisme i devoció amb què són elaborades. La ceràmica monàstica no és només un objecte decoratiu, sinó una representació tangible del treball espiritual i artesanal que **connecta l'art amb la fe**.

La història de la ceràmica monàstica: 70 anys de espiritualitat i art

La història de la ceràmica monàstica a Sant Benet de Montserrat va començar l'any 1964, quan les monges van decidir emprendre aquesta tasca com una forma de sosteniment i expressió de la seva vida contemplativa. Al llarg de les dècades, la tradició ha evolucionat, però sempre **ha mantingut la seva essència**: el respecte

pels materials, el procés lent i meticulós de creació, i l'enfocament espiritual en cada pas. Cada peça de ceràmica que surt de les seves mans és única, no només perquè cada disseny és personalitzat, sinó perquè cadascuna és el resultat d'anys de pràctica i devoció.

El procés artesanal: Ceràmica feta a mà des del cor del monestir

Una de les particularitats més admirades del taller de ceràmica de Sant Benet és que tot, absolutament tot, és fet a mà. **Des de la preparació dels pigments fins a la cocció final, les monges treballen amb precisió i calma, creant cada peça com una ofrena.** La ceràmica s'ha convertit en una forma d'oració en si mateixa; el procés no es tracta només de produir objectes, sinó de dur a terme un acte contemplatiu on cada detall compta. Aquest nivell de personalització i dedicació és difícil de trobar en altres llocs.

Cada peça passa per diverses etapes: modelatge, assecat, esmaltat i cocció, la qual cosa garanteix que el resultat final no només sigui bell, sinó també durador i de gran qualitat.

Dissenys personalitzats: La fusió entre art i espiritualitat

Els dissenys que ofereixen les monges de Sant Benet de Montserrat són el reflex d'una espiritualitat profunda. Cada peça de ceràmica és única, no només perquè estigui feta a mà, sinó perquè porta amb ella un simbolisme especial. **Ja sigui un gerro, una tassa o una escultura, cada disseny està impregnat de significat, des de motius religiosos fins a patrons que evocuen la natura i la simplicitat de la vida monàstica.** A més, la possibilitat de personalitzar cada creació permet als compradors adquirir una peça que realment ressoni amb ells, **tant a nivell estètic com espiritual.** Aquesta fusió d'art i devoció és el que fa que la ceràmica monàstica sigui tan especial i buscada per aquells que desitgen tenir un objecte amb un valor més profund.

Venda en línia de ceràmica monàstica: Una tradició a l'abast de tothom

Avui dia, la tradició centenària de la ceràmica monàstica de Sant Benet de Montserrat està disponible per a qualsevol persona arreu del món **gràcies a la venda en línia. La botiga virtual** permet als clients explorar una varietat de productes elaborats per les monges, des de tasses i gerres fins a figures religioses i objectes decoratius. **Cada compra no només dóna suport directament al monestir i la seva comunitat, sinó que també connecta el comprador amb una tradició de fe i treball artesanal que ha estat transmesa al llarg dels anys.** La venda en línia facilita l'accés a aquests productes únics, permetent que l'espiritualitat i l'art monàstic arribin a més llars.

Ceràmica monàstica: Un art únic per a la llar o com a regal espiritual

La ceràmica monàstica no és només per aquells que busquen decorar la seva llar amb peces artesanals de qualitat, sinó que també és una excel·lent opció com a regal. **Regalar una peça de ceràmica feta a mà per les monges de Sant Benet de Montserrat és regalar alguna cosa més que un objecte; és compartir una història, una tradició, i un art que ha estat cuidat amb molta cura durant dècades.** Els productes poden ser utilitzats tant de manera funcional com decorativa, i sempre porten amb ells una càrrega simbòlica que els fa perfectes per a ocasions especials, des de batejos fins a aniversaris o celebracions religioses.

Per què triar ceràmica monàstica de Sant Benet de Montserrat

Triar una peça de ceràmica monàstica és molt més que adquirir un simple producte. **La ceràmica de Sant Benet de Montserrat destaca per la seva autenticitat, qualitat i el profund significat espiritual que comporta cada creació.** No es tracta només d'una qüestió estètica; **és una manera de donar suport a una tradició artesanal que porta més de 70 anys viva**, una que no només respecta els materials i el procés creatiu, sinó que també **celebra la connexió entre l'art i la fe**. En comprar aquests productes, els clients no només estan adquirint una peça bella, sinó que també estan contribuint al sosteniment d'una comunitat que dedica la seva vida al treball contemplatiu i a l'art.

Conclusió: Donar suport a la tradició artesanal i espiritual a través de la compra en línia

La ceràmica monàstica de Sant Benet de Montserrat és una invitació a participar en una història d'art, fe i devoció. Gràcies a la venda en línia, aquestes peces úniques estan a l'abast de tothom, oferint una connexió tangible amb una tradició que ha perdurat durant dècades. Cada compra és una manera de donar suport a aquesta labor artesanal i espiritual, mentre s'adquireix una peça única que embellirà qualsevol llar o servirà com un regal significatiu. En triar ceràmica monàstica, estàs triant alguna cosa més que un objecte; estàs optant per un llegat d'espiritualitat, dedicació i bellesa que perdura en el temps.

[Anar a la botiga](#)

EL CAIB JORDÀ INICIA LA SEVA ACTIVITAT AMB UN MODEL PIONER D'ATENCIÓ INTERMÈDIA INTEGRADA A CATALUNYA

FUNDACIÓ HOSPITALÀRIES | 9 de setembre, 2026

El CAIB Jordà – Hospital d'Atenció Intermèdia Integrada de Barcelona **ha iniciat la seva activitat assistencial** i ha començat a atendre els primers pacients. Impulsat per la **Fundació Hospitalàries Barcelona Nord** per encàrrec del Departament de Salut, el nou centre introdueix un model únic i pioner per a donar resposta a persones amb necessitats clíniques i socials especialment complexes.

El CAIB Jordà s'integra en el Sistema Sanitari Integral d'Utilització Pública de Catalunya (SISCAT) i donarà servei al conjunt del territori català com a **dispositiu proveïdor del CatSalut**. El projecte s'emmarca en l'aposta per avançar cap a una atenció social i sanitària més integrada, coordinada, proactiva i centrada en les necessitats de cada persona.

El nou hospital està orientat principalment a persones amb deterioració cognitiva, perfils psicogeriatrics o neuropsiquiàtrics, trastorns de salut mental complexos, discapacitat intel·lectual o dany cerebral adquirit, especialment quan aquestes situacions conviuen amb fragilitat, problemàtiques socials o dificultats en l'entorn habitual.

Es tracta de persones que, encara que no presentin necessàriament una situació urgent, requereixen una atenció complexa, intensiva i multidisciplinària que no sempre pot garantir-se adequadament en el domicili, en un recurs residencial o en els circuits hospitalaris convencionals. El CAIBB Jordà també podrà intervenir davant situacions amb el risc de desestabilització en les quals una actuació precoç pot contribuir a evitar un empitjorament clínic.

El centre inclourà també entre la seva població de referència a les persones afectades per la **malaltia de Huntington**, per a les quals el CAIBB Jordà actuarà com a **centre de referència** a Catalunya. A l'abril de 2026, el centre ja va acollir un procés participatiu impulsat pel Departament de Salut, amb el suport de la ACMAH, per a avançar en la millora del model d'atenció a aquesta malaltia.

«La posada en marxa del CAIBB Jordà representa un pas endavant en l'atenció a persones amb necessitats clíniques i socials especialment complexes. Aquest nou hospital ens permet oferir una resposta especialitzada, coordinada i centrada en la persona, anticipar-nos a possibles descompensacions i connectar els diferents recursos sanitaris i socials», afirma el doctor **Pedro Roy**, director gerent de la Fundació Hospitalàries Barcelona Nord.

Un referent en atenció intermèdia

El model assistencial del CAIBB Jordà combina l'ingrés planificat amb la possibilitat de dur a terme **intervencions in situ**, quan l'actuació a l'entorn de la persona permet oferir una resposta adequada en coordinació amb els equips comunitaris.

La seva activitat es basa en circuits compartits, un abordatge multidisciplinari i una **estreta coordinació amb l'atenció primària**, l'atenció hospitalària, la salut mental comunitària i els serveis socials. Aquesta actuació conjunta permet abordar de manera integrada necessitats que, per la seva complexitat, requereixen la participació coordinada de diferents dispositius i àmbits d'atenció.

El CAIBB Jordà **no substitueix als hospitals d'aguts**, els centres d'urgències d'atenció primària, l'hospitalització a domicili ni altres recursos assistencials existents. La seva funció és **complementar el sistema** amb una resposta específica, planificada i adaptada a persones fràgils i vulnerables que necessiten una intervenció especialitzada.

El model incorpora també un compromís de retorn al recurs o a l'entorn de referència una vegada finalitzada la intervenció, amb l'objectiu de garantir la continuïtat assistencial i mantenir la vinculació de la persona amb la seva xarxa habitual de suport.

Un edifici concebut com a part del model assistencial

25 de setembre	HOREB 667	
----------------	---------------------	---

Situat a l'avinguda del Jordà, 8, en el barri de Sant Genís dels Agudells de Barcelona, el nou hospital té una capacitat de **120 llits** (inicialment 60), ampliable fins a 144, distribuïdes en **84 habitacions**, de les quals 48 són individuals i 36 dobles. L'activitat assistencial s'anirà desplegant progressivament a partir de l'arribada dels primers pacients.

La humanització i la sostenibilitat dels espais constitueixen una part important del projecte. L'edifici ha estat concebut per a afavorir **una atenció més confortable, amable i adaptada a persones amb necessitats complexes**, al mateix temps que facilita el treball multidisciplinari i la coordinació entre professionals.

El projecte incorpora, entre altres elements, una coberta concebuda com a **jardí terapèutic** i un sistema de jardineres integrades en la façana que introdueixen la vegetació en l'entorn immediat dels pacients. La seva estructura modular i flexible permet, a més, adaptar els espais a diferents necessitats assistencials i a possibles situacions d'emergència sanitària.

Aquest plantejament arquitectònic ha rebut diversos reconeixements. Al maig de 2026, el projecte va ser distingit amb el **Premi al Millor Edifici Sostenible** en la XVII edició dels Premis Porcelanosa d'Arquitectura.

Anteriorment, el CAIB Jordà també havia estat seleccionat pel Departament de Salut com **un dels quatre projectes catalans** presentats en el European Health Property Network Workshop 2024, la primera trobada d'aquesta xarxa europea celebrat a Barcelona, amb la participació de professionals i representants de més de quinze països.

Innovació vinculada a les necessitats assistencials

El CAIB Jordà incorpora també la **innovació** com un dels seus eixos de desenvolupament a través del **CAIB Jordà Innovation Lab**, un laboratori viu impulsat per la Fundació Hospitalàries Barcelona Nord amb la col·laboració de The MotherTrees Innovation Ecosystem.

La iniciativa cerca **connectar les necessitats reals de l'entorn sanitari** i social amb empreses, organitzacions i agents de l'ecosistema innovador, amb l'objectiu d'identificar reptes i desenvolupar solucions aplicables a l'atenció de persones amb necessitats clíniques i socials complexes.

Amb la posada en funcionament del CAIB Jordà, la **Fundació Hospitalàries** fa un pas endavant en l'atenció a situacions d'elevada complexitat clínica i social, amb un model basat en la intervenció precoç, la continuïtat assistencial, la coordinació entre sistemes i una resposta especialitzada i centrada en cada persona.

MEMÒRIA CREU BLANCA 2025

FRANCISCANS CREU BLANCA | Setembre, 2026

Creu Blanca és la complementació, cohesió i convivència de dues entitats: la **Congregació de Germans Franciscans de Creu Blanca** fundada el 1975, amb l'obertura i creixement de les primeres Cases Familiars i de la **Fundació Creu Blanca** constituïda l'any 2004.

Durant aquest any 2025 Creu Blanca ha celebrat els 50 anys de l'aprovació canònica de la Congregació de Germans Franciscans de Creu Blanca (1975-2025), amb el lema: **50 anys de CASA I FAMÍLIA**.

Som dues entitats que ens sentim part de l'Església, col·laborem amb ella duent a terme l'acció soci caritativa, posant en pràctica el missatge cristià.

Presentació

Avui estem en un altre moment de la història i amb un context sociocultural molt diferent que ens continua presentant nous reptes, que ens condueixen a destriar i a donar respostes audaces. Creu Blanca renova el seu compromís de continuar sent signe d'esperança, posant en el centre a la persona i responent amb creativitat i fidelitat a l'Evangelí.

Perquè mentre en els camins de la vida i de les perifèries existencials existeix algú que sofreixi, ens farem sempre la pregunta : i si fos jo?

I la resposta dels Germans Franciscans de Creu Blanca continuarà sent la mateixa, avui com fa 50 anys: Aquí tens una casa. Aquí tens una família. Amb el

25 de setembre	HOREB 667	
----------------	---------------------	---

convenciment que “Jesús surt a la nostra trobada, camina pels nostres carrers, travessa les nostres places i visita els nostres barris”, com ens ha dit el Papa Lleó XIV.

Aquesta memòria ens parla també de dades: **22.649 persones ateses en el 2025**, números que reflecteixen els 18.250 dies que alguna persona va trobar en Creu Blanca un llit net, una mà estesa, una abraçada, una paraula d'alè, un plat de menjar, un somriure... deixant l'anonimat enrere per a ser una persona amb nom i cognoms, per a recobrar la seva dignitat.

Construïm ponts i camins, per a arribar a cada persona amb l'objectiu de restaurar la seva dignitat.

Dades

Aquesta memòria ens parla també de dades: **22.649 persones ateses el 2025**, 1.190 persones més que l'any 2024, i es deté en cadascun dels àmbits i col·lectius de persones a les que atenem; amb la finalitat que pugueu ampliar la informació i conèixer el nostre model de treball.

Darrere de cada dada hi ha una persona amb una història única, amb nom i cognoms.

Hem atès i acompanyat a 22.649 persones.

Presentes a Espanya, el Marroc, Veneçuela i l'Argentina.

Amb un equip professional de 1.333 persones.

1.061 persones voluntàries.

465 persones en pràctiques.

97 Germans.

Amb un pressupost de 51.456.238 euros.

Mirant el futur: Audàcia per a continuar donant respostes, repensar camins nous

-L'augment de la solitud no desitjada.

-El creixement de les situacions d'exclusió social i pobresa a tots els nivells.

-La necessitat d'una major atenció i respostes a la salut mental.

-Garantir una resposta integral a les persones en situació de sensellarisme.

-La cerca de noves alternatives i estratègies en l'àmbit de la discapacitat.

25 de setembre	HOREB 667	
----------------	---------------------	---

- L'acompanyament integral a persones migrants que viuen en la nostra societat.
- Impulsar la pastoral en entorns rurals desfavorits.
- Atendre el drama i desafiament de la migració.
- Combatre el tràfic de persones amb finalitats d'explotació sexual i laboral.

RECULL DE PREMSA

El llegat de Josep Tarradellas a Poblet: més de dos milions de pàgines lluny de mirades tafaneres

DIARI DE TARRAGONA | 16 de setembre, 2026

El nom del **president de la Generalitat de Catalunya** [Josep Tarradellas](#) està estretament vinculat al **Monestir de Poblet**, a més de 100 quilòmetres del seu Cervelló natal (Barcelona). En un entorn pausat, de vida monàstica, és on va decidir **dipositar tot el seu llegat documental**: dos **milions de pàgines** de documents d'entre **la República i el restabliment de la Generalitat**, fotografies, diaris, cartells, cartes de caràcter públic, però també privat... Un fons extens amb «**documentació única que només es conserva aquí**», detalla la **directora de l'Arxiu Montserrat Tarradellas i Macià**, Núria Gavarró.

[Continua llegint aquí](#)

Fotografia: [Montse Plana](#)

 VOLS MÉS INFORMACIÓ?

Informa't a les xarxes socials de la Unió de
Religiosos de Catalunya

[@ReligiososCat](#)

[@ReligiososCat](#)

[Unió de Religiosos de Catalunya](#)

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a
08010 Barcelona
+34 93 302 43 67
urc.info@gmail.com
www.urc.cat